

[Poul Nødgaard]

Jeg vil som sagt gerne høre noget om, hvorvidt vi kan komme ind i nogle overvejelser om disse bloktilskud, selvfølgelig ikke for 1994, men så måske fra 1995.

Med disse ord ønsker Fremskridtspartiet trods alt at udtale sin anerkendelse af, at vi i dag får en debat om kommunernes og også amternes økonomi, for også vi finder, at den måde, forhandlingerne hidtil har været ført på – i stor lukkethed, således som fru Pernille Frahm så udmærket gjorde rede for – ikke er tilfredsstillende i længden. Så jeg synes, det er udmærket, at vi får denne debat her i dag, og hvor vi kan fremføre vores synspunkter.

Nu kommer så forhandlingerne mellem kommunerne og amterne og indenrigsministeren, og jeg vil så både håbe og tro, at debatten i Folketinget her i dag kan føre med sig, at indenrigsministeren har noteret sig nogle af de signaler, de forskellige partier har udsendt; og de har jo været, selvfølgelig, noget forskellige.

Så vil jeg i øvrigt håbe for indenrigsministeren, at hun får held og lykke til at føre forhandlingerne til ende på en god og sober måde. Der skal ikke herske tvivl om, at Fremskridtspartiet også er interesseret i, at kommuner og amter har mulighed for på en lang række områder, som vi også finder særdeles vigtige, at udføre deres aktiviteter. Det skal der ikke herske tvivl om.

Men – nu kommer det så til sidst, og det har jeg sagt tidligere, men man skal sige ting mange gange, når det er noget, der ligger én meget på sinde: Der er trods alt en grænse for, hvor langt man skal gå med hensyn til at kræve kommunalskat op. Her beder jeg indenrigsministeren om at være særdeles vågen, for debatten i dag har tydeligt vist, at det, SF vil med denne forespørgselsdebat, er, at de kommunale skatter skal accelerere yderligere.

SF siger noget om, at det skal de ikke, fordi kommunerne skal bare have mere i bloktilskud. Jamen så stiger de statslige skatter, hvad enten det bliver personstatsskatterne eller det eventuelt bliver forbrugsafgifterne. Pengene skal jo trods alt findes et sted. Jamen lad os sige det lige ud ad landevejen: Der er i realiteten ingen forskel mellem en privat økonomi som min og min kones og så statens budget. Der er bare det, at statens budget er så enormt meget højere. Der skal være balance og hold i tallene. Og nu kan man godt se, at de forskelli-

ge SF'ere sidder og trækker lidt på smilebåndet; det må man også gerne gøre for min skyld.

Men det er realiteternes verden, vi taler om i øjeblikket, og det er dér, jeg vil håbe, at indenrigsministeren vil slå bremserne i og sige, at vi måske kunne tale om noget, vi slet ikke har talt om i dag, nemlig at lave nogle omprioriteringer.

SF kunne godt have sagt her fra talerstolen, at hvis man vil have bedre børnepasningsordninger, bedre løsninger af problemerne på ældreområdet – som vi i øvrigt er meget tilhængere af – kunne man også godt sige til kommunerne: Gør det, men så må man nedprioritere på nogle andre områder. F.eks. har rigtig mange kommuner jo ikke nedsat udgifterne på deres skolevæsen i takt med det faldende børnetal; det kan vi lige så godt erkende. Vi kan analysere disse tal kommune for kommune og se, at rigtig mange kommuner stort set har bevaret de samme udgifter på folkeskoleområdet, uanset at børnetallet er faldet endda drastisk. Nu ser det så ud til, at det stiger igen om nogle år. Det synes jeg er en lykkelig sag, så vi har nogle mennesker, der kan føre Danmark videre og forhåbentlig også føre Danmark ud af den gældsfælde, som vi sidder i.

Men med disse ord vil jeg trods alt takke for, at vi har fået denne debat her i dag. Den synes jeg har været meget nyttig.

Sonja Albrink (CD):

Det er af stor vigtighed, at der eksisterer et godt og tæt samarbejde mellem regeringen og de kommunale enheder. Langt den største del af den offentlige sektors virke foregår naturligvis lokalt. Kommunerne kan ikke og skal heller ikke løfte de opgaver, som ganske naturligt har vital samfundsmæssig betydning, uden økonomisk hjælp fra centralt hold. Det er derfor, det er nødvendigt med et godt og konstruktivt pingpong-spil for at få den økonomiske del af kabalen til at gå op. Det nytter ikke, at regeringen og kommunerne ser hinanden som fjender i en kamp om marginalt at få nedsat skatteprocenterne. Den koordination af den offentlige sektors virke, der er nødvendig, kræver en god stemning, og det opnås ikke ved tvang eller bulder og brag.

CD håber og tror, at forholdet mellem kommunerne og den nye regering vil blive godt. Det er i bund og grund et spørgsmål om respekt.